

Adonis i Àstrid es fonen en un sol cos, ple de foc i d'aigua. S'han convertit en un sol sexe, eteri, infinit, que s'estremeix de plaer i s'amara de llet i de mel fins que esclata en l'orgasme. Una font de plaer que no para de brollar i que els porta a l'èxtasi.

7

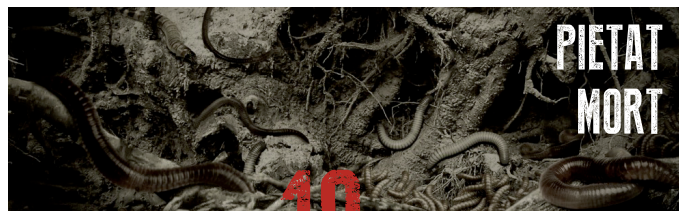
En ple delit, Adonis agafa amb les seves mans la poma d'or del jardí de les Hespèrides. Amb la força del seu desig incontenible, la poma se li trenca a les mans en mil trossos. Cadascun és un mirall que li retorna la seva imatge atrapada en el plaer d'ell mateix que no pot acabar, que no vol perdre.

8

El soroll de la trencadissa ha despertat de sobte el drac que està amagat dins de la cova de la por. Adonis s'ultra contra ell mateix. La guerra de l'autodestrucció esclata, plena de ràbia i d'un odi que no és més que la passió que sent cap a ell i que se li ha girat en contra. Tot és ple de sang i de dolor.

9

Adonis mor. No ha pogut sobreviure al seu propi atac. El seu cos jeu immòbil sobre el marbre. Les campanes el ploren. L'aire s'omple de l'olor de la pietat, del perfum de l'encens i de les flors que es marceixen. Les espelmes el vetllen. Àstrid contempla el cadàver amb els ulls de la compassió.

10

La mort ens porta a l'invisible, ens allibera del dolor. Del cos a l'ànima, la terra ens atrau cap la profunditat de nosaltres mateixos. La cadena de la vida transforma el més petit en immensitat. Alhora, el més gran es converteix en el més microscòpic. L'un es torna l'altre eternament. Finalment, en la unió dels extrems hi trobem l'amor suprem que germina més enllà dels cossos d'Àstrid i d'Adonis, en la Glòria que només es pot cantar.

11

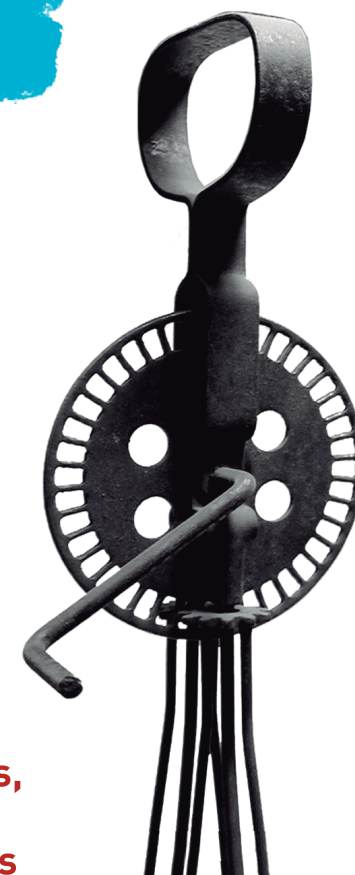

El cant d'uns ocells desperta Àstrid. Ha retornat del vol del somni i torna a sentir el soroll de l'aigua i de les ondules com ella que ara es capbussen en l'alegria de la primavera. Tot renéix. S'obre un nou llibre.

12

el somni

de Franc Aleu i el Celler de Can Roca

Una òpera
en dotze plats,
un banquet
en dotze actes

www.elsomni.cat

L'obra total, multidisciplinària, analògica, digital, real, onírica, cibernètica i gastronòmica.

Òpera, electrònica, poesia, 3D, arts escèniques, cant, pensament, pintura, cinema, música i cuina.... s'uneixen per configurar una obra multiformat que la converteix en una experiència inèdita i única, amb la implicació i cooperació dels més grans creadors actuals referents d'aquestes diferents disciplines. **MEDIAPRO** presenta **El Somni**, un projecte del Celler de Can Roca i Franc Aleu amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona.

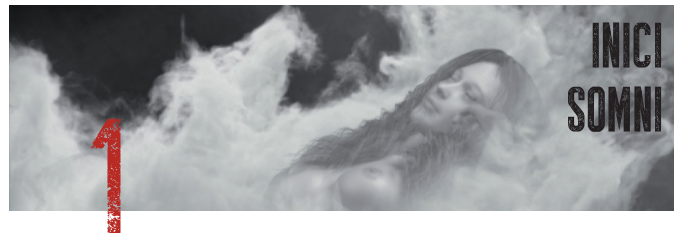
El Somni vol trencar tots els límits de les disciplines artístiques, l'espai i els conceptes per deixar pas a unes noces entre l'òpera i la gastronomia, amb l'art i el pensament com a motor del projecte. És l'experiència d'un sopar mai viscut, la realització d'un film insòlit, el naixement d'una nova eina creativa, les "Cartes Barcelona". És l'aventura d'aquesta unió entre cuina i art al servei del pensament i de l'emoció.

El claustre del centre artístic Arts Santa Mònica acull l'exposició **El Somni** que presenta els dotze episodis del somni de l'ondina Àstrid, protagonista d'aquesta òpera gastronòmica.

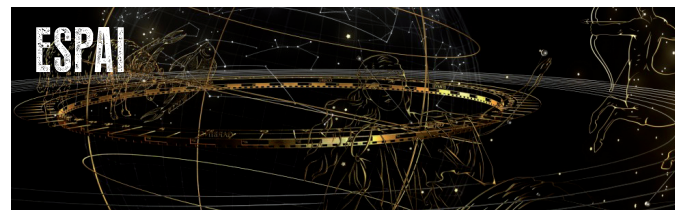
En plats suspesos, es projecten videocreacions que expressen molts sentiments i sensacions d'aquesta noia que corresponen a les emocions principals de la nostra existència, com la buidor, el plaer, el dolor, la guerra, o la mort. A través de les imatges projectades en aquests dotze plats, el visitant podrà sentir les diferents sensacions que té la protagonista al llarg d'aquest viatge oníric que la porta pel cicle de la vida. Una història que s'explica amb elements molt diversos: amb objectes, imatges, pensaments i músiques, com dotze passatges diferents que porten l'un a l'altre i que culminen en el recinte central on tindrà lloc el sopar de **El Somni**.

Obertura aquàtica. És primavera i les dones d'aigua, les ondines, s'ajueu sobre les roques i sobre l'herba per a sentir els darrers raigs de sol tebis. Una d'elles, Àstrid, no en té prou amb els plaers de la Natura i, enlloc de capbussar-se a les aigües del riu, se submergeix en la lectura d'un llibre desconegut. A poc a poc, les rialles de les altres noies es van allunyant dels seus sentits, i Àstrid queda adormida.

El somni és un viatge cap a l'infinit interior. Àstrid s'enlaira ingràvida cap a aquest més enllà que només somia. Ha començat un viatge a través del temps i de l'espai atreta pel magnetisme de la lluna. Els records es perden, tot és oblit. El passat és un objecte sense nom, sense memòria. El vol sembla etern i la porta cap al no-res ficant-se pel forat de la lluna.

En el regne del fred i de la foscor, l'univers és el misteri de l'ordre. El zodíac divideix l'espai en dotze signes, dotze espectres que tenen influxos diversos. Àstrid els depassa abduïda pel no-res. Està posseïda pel fred i per la foscor que l'envolten. Ha perdut el sentit de la vida. Tot és negror. Entre el so i el silenci, només hi ha l'impuls d'una vibració imperceptible, una llàgrima negra com l'últim alè de vida.

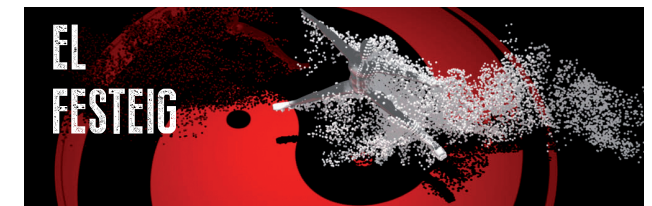
Enmig d'aquest univers de foscor, apareix el tretzè signe del zodíac, el desconegut, el rebutjat per les forces còsmiques. Serpentaris produeix el retorn. Símbol de la serp que es converteix en un llamp negre i s'entortolliga en descàrregues elèctriques que desencadenen una pluja de llàgrimes. La tempesta ressona en l'abisme. Àstrid cau en aquest forat que la retornarà a la vida, així com la serp canvia la pell.

Gota a gota es fa el mar. Empesa per Serpentaris, Àstrid cau com una gota de pluja més. Sent la pell salada i se submergeix cap allòs del mar amb un fort impuls, exaltada com si tornés a ser una criatura. Té l'ànima d'una sirena. Les onades són un cant de coralls i d'algues que es belluguen juganeres al ritme dels corrents submarins.

Àstrid sorgeix de les aigües com una nova Venus. S'omple els pulmons d'un aire calent, humit, que li porta l'olor de la terra. Descobreix un frondós bosc imaginari, un paradís irreal, un jardí impossible: el Jardí de les Hespèrides. El verd de l'abundància l'abraça i l'empeny a penetrar entre arbres i plantes. En un arbre, hi ha tot de pomes d'or que l'enlluernen.

Enmig d'aquest paradís somiat, Àstrid troba Adonis com una muntanya viva. Fa olor de poma. El seu cos nu sembla de marbre. De sobte, sent una atracció desconeguda cap a aquell home que se la mira. La pell fa una melodia dolça i se'ls emporta cap a la dansa dels somriures que encén les espurnes del desig.